

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 337/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Hladkou, Röntgenova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 55/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2014 doručená sťažnosť F. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vec bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 8 C 55/2008. Sťažnosť bola doplnená na základe výzvy ústavného súdu podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 10. marca 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca namieta prietahy v konaní pred okresným súdom o ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 8 C 55/2008, ktoré začalo ešte v roku 2008.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd v jeho veci nekonal a v súčasnosti nie je konanie ešte takmer po šiestich rokoch právoplatne skončené. V sťažnosti tiež špecifikuje procesné úkony okresného súdu, z ktorých tiež vyplýva, že okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom 28. augusta 2013 tak, že v časti konanie zastavil a v časti zamietol návrh sťažovateľa. Pretože okresný súd nevypracoval rozsudok v zákonnej lehote, podal sťažovateľ sťažnosť predsedovi krajského súdu v januári 2014, ktorý však jeho sťažnosť považoval za nedôvodnú.

Zo sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ ešte v januári 2010 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov namietajúc zbytočné prietahy v ním iniciovanom súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada ústavný súd, aby rozhodol, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 55/2008 porušené bolo.

Okrem toho sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 5 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 434/2011, III. ÚS 581/2012, III. ÚS 78/2014).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06, III. ÚS 22/2011, III. ÚS 78/2014), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Sťažovateľ namieta sťažnosťou z 20. januára 2014 prietahy v konaní pred okresným súdom a tvrdí, že okresný súd v jeho veci nekoná, čím porušuje jeho označené základné právo podľa ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zistil, že okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 55/2008 z 28. augusta 2013 tak, že v časti nároku sťažovateľa, ktorým sa „*domáhal určenia, že bol odvolaný z funkcie riaditeľa odboru rozkazom riaditeľa SIS...*“, zastavil a vo zvyšku jeho návrh zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 31. januára 2014 odvolanie a v súčasnosti okresný súd vykonával už len procesné úkony na predloženie spisu odvolaciemu súdu (12. máj 2014).

Ústavný súd v tejto spojitosti pripomína, že proti porušovaniu základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa sťažovateľ mohol kvalifikovane brániť (ešte do vynesenia rozsudku okresným súdom) podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo však kvalifikovane neurobil, aj keď je sám aj advokátom (obdobne napr. m. m. II. ÚS 361/2012, IV. ÚS 452/2012).

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti (21. januára 2014) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania a v čase prerokovania sťažnosti na ústavnom súde k prietahom v namietanom konaní už nedochádza. Tento stav vecí viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci po prípadnom zrušení rozsudku okresného súdu krajským súdom a vrátení veci na ďalšie konanie okresnému súdu v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu dochádza k zbytočným preťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť (obdobne I. ÚS 182/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014